

Odvolávám se proti Rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 k Městskému soudu v Praze v plném rozsahu.

Píši odvolání proto, aby se respektovala moje práva shodně se zvykovým právem (Common Law):

odvolání,

které odůvodňuji následovně:

Namítám a jako lidská bytost nesouhlasím s postupem a rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 a zdůvodňuji proč:

Shrňme si, co se stalo:

1. V momentě, kdy jsem požádal banku o úvěr 90.000 CZK, banka tyto peníze neměla, což mi však zatajila. V tom vidím úmyslné uvedení v omyl, protože banka věděla, že tímto postupem mi způsobí majetkovou škodu.
2. V momentě, kdy jsem se upsal splácet danou částku, svým podpisem jsem vytvořil cenný papír, který banka převzala a zaúčtovala mezi svá aktiva, a následně na jeho základě vytvořila kredit (tj. příslib zaplatit) ve stejné částce. Tento kredit připsala na nově vytvořený úvěrový účet na moje jméno. Tento postup mi také zatajila.
3. V důsledku podobných praktik bankéřů vznikla finanční krize (což jsou všeobecně známá data).
4. Banka prodala svojí údajnou pohledávku společnosti TCO a.s., díky čemuž čelím hrozbě sankcí, v čemž vidím nepřiměřené omezení mého práva jako lidské bytosti zastupované Zvykovým právem (Common Law).

Podle způsobu poskytnutí úvěru, když banka poskytne úvěr (jakýkoliv), jediné, co udělá je, že vytvoří několik čísel v počítači a tím vytvoří nový kredit (nové peníze), které dříve neexistovaly. To je vše. Za toto jsem se zavázal zaplatit poplatek za samotný úvěr spolu s dalšími poplatky s tím souvisejícími. Pak banka už jen inkasovala v podobě mých splátek. Když jsem neměl na splátky, banka mi začala hrozit zabavením zastaveného majetku.

Z pochopitelných důvodů běžný člověk ve svém oblíbeném časopise či novinách nebo televizním pořadu neuvidí tyto podnikatele, manažery bank diskutovat konkrétněji na toto téma, místo aby si bankéři zachovali tvář, tak se snaží ve veřejnosti udržovat při životě mýtus, že půjčují peníze jiných vkladatelů. To je běžná praxe. Každý tomu uvěří, protože to jednak dává smysl a jednak to nikoho nějak zvlášť nezajímá. Toto však můžeme jednoduše vyvrátit následujícími dvěma způsoby:

A) "Of course, [banks] do not really pay out loans from the money they receive as deposits. If they did this, no additional money would be created. What they do when they make loans is to accept promissory notes in exchange for credits to the borrowers 'transaction accounts. Loans (assets) and deposits (liability) both rise [by the same amount]." Zdroj: Modern Money Mechanics, The

Chicago Federal Reserve (last revision 1992), str. 6.

Dalo by se pokračovat podobnými úryvky na dalších několik stran.

B) Je faktem, že pokud si v bance uložíme 1.000 CZK, bankéři mohou postupně na základě těchto tisíc korun poskytnout úvěry ve výši dalších 49.000 CZK, takže z tisíce udělají 50.000 (při 2% rezervách v Eurozóně, u závazků se splatností nad 2 roky to je dokonce 0%) a to bez použití jakýchkoliv jiných vkladů. To mluví samo za sebe. Nebo snad můžeme z jednoho chleba udělat 50 chlebů tím, že budeme tentýž chléb dokola půjčovat? Další věc - nelze půjčit "X" CZK a zároveň vkladateli garantovat, že stejných "X" CZK má u nás kdykoliv k dispozici. Postup, jakým to banky dělají, se nazývá **frakční rezervní systém**. Není to nic složitého, funguje to následovně (při 2% rezervách): v bance si někdo uloží vklad 1.000 CZK, bankéř je povinen držet rezervy ve výši 2%, tak odloží 20 CZK na účet v národní centrální bance a poskytne např. Petrovi úvěr ve výši 980 CZK (1.000 CZK minus 2%), Pavel si 980 CZK nechá na účtu nebo je převede Vincentovi, který je nechá v téže bance, nebo převede do jiné. Těchto 980 se považuje za nový vklad a bankéř může poskytnout další úvěry v hodnotě 960,40 CZK (980 minus 2%), a tak dokola, až vytvoří těch nových 49.000 CZK. Bankéři ale mohou (a toto je důležité) namísto poskytnutí úvěrů nakupovat cenné papíry, např. státní dluhopisy a i takto inkasovat úroky. Ano, vyprávíme i o těch úrocích, které státy platí za nimi vydávané dluhopisy, úroky, které místo toho, aby zůstávali v rozpočtu, jdou do kapes těchto "podnikatelů."

Proč i ostatní podnikatelé si nemohou podobným způsobem vytvořit vlastní peníze a nakoupit za ně dluhopisy a takto si přilepšit v těchto nelehkých dobách, kdy už se daňoví poplatníci dobrovolně rozhodli takto rozdávat; proč musí peníze pracně nejprve vydělat? Je toto snad spravedlivý přístup? Podle mě ne a vytváří to hrubý nepoměr v právech jednotlivých podnikatelů.

Když banky uvedeným způsobem tvoří peníze, to neznamená, že tisknou bankovky (to dělá pouze Česká národní banka), proto podíl bankovek a mincí je jen velmi malé procento ve srovnání se všemi korunami, které kolují v oběhu, většinou se tedy jedná jen o čísla na účtech (tzv. elektronické peníze). Peníze tvoří i centrální banka, tato jich pouští do oběhu nákupem cenných papírů, např. státních dluhopisů a stahuje z oběhu jejich prodejem, popřípadě, pokud je zájem, prostě půjčí komerčním bankám na tzv. diskontní úrok. Peníze, které takto dostane centrální banka do oběhu, jsou vlastně nové "rezervní peníze", protože na jejich základě se může začít nový cyklus tvorby peněz přes komerční banky. Tedy když čteme, že centrální banka nakoupila např. italské dluhopisy v hodnotě 1.000 CZK, to neznamená nic jiného, že může vzniknout takto možnost pro komerční banky vytvořit dodatečných 49.000 CZK již uvedeným způsobem. Proto je rozdíl, když nakupují dluhopisy centrální banky a když komerční banky. Centrální banka pochopitelně nepotřebuje mít žádné rezervy, prostě takto může vytvořit tolik peněz, kolik bude chtít (v některých zemích to platí u všech závazků i u komerčních bank - např. Velká Británie, Kanada, Švédsko). Když jsme již zmínili bankovky, vždy když si lidé vybírají z banky hotovost, bance se snižují o danou částku rezervy (menší rezervy = méně úvěrů / cenných papírů = méně úroků), to znamená, že pokud si někdo vybere 1.000 CZK v hotovosti a rozhodně se jejich držet doma pod polštářem, bankéři v Eurozóně jako důsledek nemohou poskytnout úvěry nebo nakoupit cenné papíry v hodnotě 49.000 CZK. Proto se bankéři snaží různými způsoby lidi odrazovat od používání hotovosti!

Další fráze bankéřů, kterou s oblibou veřejně používají, když se snaží ospravedlnit své jednání: "Úrok z peněz je cena peněz" resp. "Úrok je cena odložené spotřeby" (tato cena má zahrnovat riziko nesplácení dlužníkovou závazku), to znamená, že pokud mám momentálně 100 CZK, a nic si za ně nekoupím, ale někomu je půjčím, on mi bude platit úroky jako kompenzaci za to, že si za ně

nekoupím něco hned, ale musím počkat. Zní to v pořádku. To však znamená, že již z definice by banka neměla mít právo požadovat jakýkoli úrok za poskytnutý úvěr, protože: za a) peníze, které při úvěru vytvořila předtím neexistovaly, a tedy je neměla, a tedy se nejedná o "odloženou spotřebu", za b) peníze, které bankéř vytvořil, nepatřily ani jinému vkladateli, ani jemu. Kdyby tomu tak bylo, po splacení úvěru by mu zůstaly k dispozici, což se však neděje, protože v tom momentě mizí z oběhu. Jejich vytvoření bylo přímo podmíněno žádostí o úvěr.

Shrňme si, k jakému zjištění jsem na základě faktů dospěl:

1. Když se bance při poskytnutí úvěru upíši (příslib zaplatit), svým podpisem vytvořím cenný papír. Udělám přesně to samé, co udělá stát, když vydává dluhopisy, na papír se napíše, že slibujete zaplatit tolik a tolik tehdy a tehdy.

2. Uvažme, že jsem se upsal splatit 90.000 CZK. Banka se zachová, jakoby jí tento můj cenný papír, který jsem jí předal v tom momentě, z jakéhosi důvodu patřil, aniž by banka poskytla protiplnění a zaúčtuje si ho mezi svá aktiva. Toto mi banka, s cílem přivodit si finanční prospěch, zatají. Mějme v paměti, že v této fázi jsem dal bankéři "něco" v hodnotě 90.000 CZK (proto cenný papír) a banka mi nedala nic.

3. Banka na základě mého cenného papíru mi poskytne kredit v hodnotě 90.000 CZK a připiše mi ho na příslušný úvěrový účet a drží mě v přesvědčení, že mi půjčuje své peníze. Kredit v pravém slova smyslu je rozlišen od peněz jako takových používaných při výměně zboží a služeb, kredit je v podstatě jen účetní položka prokazující existenci dluhu, v tomto případě dluhu banky vůči mně. Proto ta čísla, co vidíme na účtu ve skutečnosti neznamení, že jsou samy o sobě koruny, ale jen, že mi banka dluží dané množství korun. Jelikož však je nám umožněno přesouvat tato čísla nahoru a dolů, aby nedocházelo k nedorozuměním, kredit nazýváme také penězi, nebo "účetními penězi."

4. Co je na tom všem však znovu zarážející, je to, že banka nadále předstírá, jako by ona poskytla své peníze, a já bance zcela nic, a chce, abych jí platil ještě i úroky.

Co to všechno znamená?

Banka mi ve skutečnosti "nepůjčuje" svoje peníze, ani peníze jiných vkladatelů, ale paradoxně moje, akorát to co mi patří, mi vrací v jiné formě. Je třeba mít na paměti, že peníze (koruny) v současnosti se do oběhu dostávají jako dluh, proto peníze = dluh. Co bankéř ve skutečnosti dělá, je, že mi prokazuje službu (jejíž hodnota je však diskutabilní), která, dá se říci, spočívá jedine v jakési konverzi hodnoty mého výše uvedeného cenného papíru na kredit (čísla na účtu). Proto i ty zvláštní poplatky za úvěr, vedení úvěrového účtu a podobně, které banka požaduje. Pro přirovnání - princip je stejný, jako když pekaři poskytneme mouku a další suroviny, a on nám dá chléb s tím, že chce odměnu za to, že nám ho upekl. Banka však nejenže chce odměnu za upečení, ale chce, abychom ji zaplatili i hodnotu samotného chleba; mouka a další suroviny z její rovnice z jakéhosi zvláštního důvodu zcela vypadly.

Pokud banka tvrdí, že mi půjčila peníze a tedy, že jsem její skutečný dlužník, je její povinností, aby to i dokázala, tedy dokázala, že ona je věřitelem, mj. předložením jejích účetních knih a přesného postupu účtování, které zajisté prokážou, z jakých zdrojů byla údajná "půjčka" poskytnuta. V právním předpisu se píše: Kdo zneužívá něčí tísně, nezkušenosti nebo rozumové slabosti nebo něčího rozrušení, dá sobě nebo jinému poskytnout nebo slíbit plnění, jehož hodnota je k hodnotě vzájemného plnění v hrubém nepoměru, nebo kdo takovou pohledávku uplatní nebo v úmyslu uplatnit ji, na sebe převede, dopouští se lichvy. Taktéž: Kdo ke škodě cizího majetku

sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl nebo využije něčího omylu, a způsobí tak na cizím majetku škodu, dopouští se **podvodu**.

Pokud by banky nebyly pod „ochranou“ speciálního zákona o bankách, ale platil pro ně jako pro ostatní podnikatelské subjekty Obchodní (občanský) zákoník a Insolvenční zákon, všechny banky světa by musely okamžitě ze zákona vyhlásit insolvenční. To hovoří samo za sebe!

Petit:

Pro výše uvedené argumenty žádám zneplatnit úvěrovou smlouvu a vyzvat GE Money Bank a.s. prostřednictvím TCO a.s., aby doložila účetní a právní doklady dokazující její tvrzení, že jí dlužím peníze.

V důsledku žalob podle Jednotného obchodního zákoníku - UCC (Konkrétně viz schválená žaloba: WA DC UCC z 24. října 2012, č. Dokumentu 2012114776), nemám s údajnou společností – GE Money Bank a.s., sjednanou žádnou smlouvu ani půjčku. Ve skutečnosti tato dřívější korporace velmi pravděpodobně nemá se žádným ze svých klientů sjednány žádné legitimní smlouvy; vystavujete se proto neomezené osobní zodpovědnosti vůči každému údajnému dřívějšímu klientovi, jehož kontaktujete za účelem splacení pohledávky, která již **neexistuje**.

Zrušené bankovní listiny: (Viz: SCHVÁLENÁ OBŽALOBA: č. dok. UCC WA DC 2012114776, 24. 10. 2012)

„Prohlášený za neodvolatelně zrušený; veškeré listiny pro členy Banky pro mezinárodní vypořádání (BIS), které jim náleží, včetně všech příjemců, zahrnující všechny konkrétní formy vlastnictví, provozování, pomáhání při provozu a navádění k provozování soukromých finančních systémů, systémů vydávání, inkasních systémů, systémů vymáhání práva, provozování SYSTÉMŮ OTROCKÉ PRÁCE ... zbavování zákonné hodnoty neoprávněným zastoupením ...“

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi upozorňuji protistranu, že nyní jedná jako individuální osoba, bez korporátní bezpečnostní sítě a s plnou osobní zodpovědností za VEŠKERÁ PODNIKUTÁ OPATŘENÍ v souladu s obecným právem chráněným zásadami veřejného pořádku dle §1–103 UCC (Jednotného obchodního zákoníku) a Univerzálním právem, které je žalobami podle UCC stanoveno jako právo rozhodné.

S ohledem na výše uvedené navrhuji Městskému soudu v Praze, jako nadřízenému orgánu, aby v odvolacím řízení byl Rozsudek č.j. 112233 zrušen v celém rozsahu, a aby Městský soud v Praze nařídil nové jednání Obvodnímu soudu pro Prahu 1, kde musí být prokázáno, že mi banka půjčila peníze. V současné chvíli nejsem dlužník.

.....
suverénní XX.....